

Sygn. akt III PK 31/09

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 11 sierpnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa J.G.

przeciwko Wojewódzkiemu Urzędowi Pracy w L.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 sierpnia 2009 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w L.

z dnia 16 grudnia 2008 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w pkt I i III i w tym zakresie
przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi
Okręgowemu - Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w L.,
pozostawiając temu Sądowi orzeczenie o kosztach
postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Powód J. G. domagał się w pozwie zasądzenia od pozwanego Marszałka Województwa [...] 18.798 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 9 stycznia 2008 r. tytułem odszkodowania za odwołanie ze stanowiska dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy w L. dokonane z naruszeniem przepisów prawa dotyczących rozwiązywania stosunków pracy oraz zasądzenia zwrotu kosztów procesu zgodnie z obowiązującymi przepisami. W odpowiedzi na pozew pozwany Marszałek Województwa wniósł o jego odrzucenie, ze względu na to, że nie może być uznany za pracodawcę w rozumieniu art. 3 k.p., a w konsekwencji nie ma zdolności sądowej i procesowej w sprawach z zakresu prawa pracy co uzasadnia odrzucenie pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. Powód przyznał, że nieprecyzyjnie wskazał stronę pozwaną i wniósł o wezwanie udziału w sprawie jako pozwanego Wojewódzki Urząd Pracy w L., a Sąd postanowieniem z 22 kwietnia 2008 r. Sąd wezwał do udziału w sprawie charakterze pozwanego Wojewódzki Urząd Pracy w L.. Pozwany Wojewódzki Urząd Pracy w L. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm prawem przepisanych. Postanowieniem z 17 lipca 2008 r. Sąd Rejonowy w L. odrzucił pozew przeciwko Marszałkowi Województwa [...]. Wyrokiem z 17 lipca 2008 r. Sąd Rejonowy w L. oddalił powództwo J. G. przeciwko Wojewódzkiemu Urzędowi Pracy w L. o odszkodowanie za odwołanie równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę dokonane z naruszeniem przepisów o rozwiązaniu stosunków pracy w tym trybie.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód został powołany 12 kwietnia 2000 r. na stanowisko dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy w L. przez Marszałka Województwa 9 stycznia 2008 r. powód otrzymał oświadczenie o odwołaniu z zajmowanego stanowiska z dniem 9 stycznia 2008 r., zgodnie z którym jego stosunek pracy rozwiązuje się z zachowaniem 3 miesięcznego okresu wypowiedzenia, który upływa 30 kwietnia 2008 r. Pismo nie zawierało pouczenia o prawie wniesienia odwołania do sądu pracy. Odwołanie powoda zostało poprzedzone zasięgnięciem opinii Wojewódzkiej Rady Zatrudnienia w L., która 8 stycznia 2008 r. w podjęła uchwałę nr [...], opiniując pozytywnie wniosek o

odwołanie J. G. z funkcji Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Pracy w L. Odwołanie powoda i wydanie przez Wojewódzką Radę Zatrudnienia powyższej uchwały było poprzedzone zmianami personalnymi w składzie tej Rady. W sumie w sierpniu i wrześniu 2007 r. skład Rady został poszerzony, w trakcie jej kadencji, przez Marszałka Województwa z dotychczasowych 15 do 26 członków.

W ocenie Sądu w powyższym stanie faktycznym powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Spór sprowadza się do ustalenia czy pozwany dokonując odwołania powoda ze stanowiska (równoznacznego z wypowiedzeniem umowy o pracę) naruszył przepisy prawa dotyczące rozwiązywania umów w tym trybie. Powód był zatrudniony na podstawie powołania o jakim mowa w art. 68 § 1 k.p., według którego stosunek pracy nawiązuje się na podstawie powołania w przypadkach określonych w odrębnych przepisach. Takim przepisem jest art. 8 ust 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (jednolity tekst: Dz.U. z 2008 r. nr 69 poz. 415, powoływanej dalej, jako „ustawa o promocji zatrudnienia”), który stwierdza, że marszałek województwa powołuje dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy. Ponadto przepis ten upoważnia marszałka do odwołania dyrektora po uzyskaniu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia. Zgodnie z art. 69 k.p., pracownik odwołany w sposób równoznaczny z wypowiedzeniem umowy o pracę może domagać się wyłącznie odszkodowania w związku z naruszeniem przepisów prawa o rozwiązywaniu stosunków pracy w tym trybie. Z kolei według art. 70 § 1 k.p. pracownik zatrudniony na podstawie powołania może być w każdym czasie - niezwłocznie lub w określonym terminie - odwołany ze stanowiska *przez* organ, który go powołało dotyczy to również pracownika, który na podstawie przepisów szczególnych został powołany na stanowisko na czas określony. Sąd nie bada zasadności odwołania. Wobec tego ocenie sądu nie podlegają okoliczności związane z zasadnością odwołania powoda z zajmowanego stanowiska, w tym z oceną jego pracy. Niekwestionowane w niniejszej sprawie jest też zachowanie trybu odwołania przewidzianego w kodeksie pracy. Co do podnoszonego przez powoda zarzutu naruszenia trybu uzyskania opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia Sąd Rejonowy wskazał, że art. 8 ust. 6 ustawy o promocji zatrudnienia w stanie prawnym do 26 października 2007 r. wymagał uzyskania zgody tego organu na odwołanie dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy.

Obecnie opinia ta ma charakter niewiążący co oznacza, że marszałek musi zwrócić się do rady o jej uzyskanie, lecz nie jest jej treścią związany. Rozważając kwestię, czy pracownik z którym rozwiązano umowę o pracę po zasięgnięciu opinii o charakterze niewiążącym może kwestionować skład organu który wydał tę opinię, w tym tryb powołania jego członków, Sąd Rejonowy odwołał się do wyroku z 20 kwietnia 2001 r., I PKN 386/00, OSNP z 2003 r. nr 5 poz. 118, w którym Sąd Najwyższy przyjął, że „sąd pracy może zbadać (art. 227 KPC), czy przed upływem pięciodniowego terminu z art. 38 § 2 k.p., oświadczenie o braku zastrzeżeń co do wypowiedzenia złożył zarząd organizacji związkowej, czy jej przewodniczący”. Tak więc zakres kontroli sądu pracy ogranicza się do zbadania czy opinia, stanowisko, konsultacja, zostały przedstawione pracodawcy przez uprawniony organ. Wymóg uzyskania opinii od określonego organu wynika z przepisów regulujących rozwiązanie stosunku pracy, natomiast poza polem zainteresowania pracodawcy, a co za tym idzie sądu pracy, jest zachowanie przez organ opiniujący wewnętrznych procedur związanych z podjęciem decyzji. Pracodawca nie ma bowiem wpływu ani na legalność ani na poprawność wyborów (powołania) określonych osób do składu organów czy też zachowania trybu podejmowania uchwał. Z tego względu zakres kontroli sądowej także w niniejszej sprawie ogranicza się, do stwierdzenia, czy pracodawca uzyskał opinię o odwołaniu dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy od kompetentnego organu, zaś to, czy członkowie rady zostali powołani przez marszałka województwa w zgodzie z zapisami ustawy nie mieści się w pojęciu trybu rozwiązania stosunku pracy. W ocenie Sądu fakt, że członków Wojewódzkiej i Rady Zatrudnienia w L., zgodnie z art. 23 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia wyznaczył marszałek Województwa [...], tj. ten sam organ, który wystąpił następnie z wnioskiem o opinię w sprawie odwołania sytuacja nie uzasadnia przyjęcia nadużycia prawa lub sprzeczności działania marszałka z zasadami współżycia społecznego. Niezależnie bowiem od tego czy Wojewódzka Rada Zatrudnienia uchwale w ogóle by podjęła i niezależnie od jej stanowiska, marszałek mógł odwołać powoda z zajmowanego stanowiska pracy. A zatem nawet w przypadku gdyby Rada działała w składzie nieposzerzonym i negatywnie zaopiniowała odwołanie powoda, marszałek mógł podjąć (w nowym stanie prawnym) skuteczną decyzję o odwołaniu J. G. ze stanowiska dyrektora WUP w L.. Nawet gdyby uznać,

że powód mógł podnosić zarzut niewłaściwego składu Wojewódzkiej Rady Zatrudnienia, to marszałek miał pełne prawo poszerzyć skład rady w trakcie trwania jej kadencji. Żaden przepis ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy nie zabrania mu takiego uzupełnienia rady, a zakazu tego nie można wywodzić wyłącznie z kadencyjności tego organu. Rada ta bowiem, co wynika z art. 22 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia, jest wyłącznie organem opiniodawczo-doradczym marszałka i może on tak kształtować jej skład aby w pełni efektywnie realizował te funkcje. Z tych względów, zdaniem Sądu pierwszej instancji, powództwo należało oddalić.

Apelację od powyższego wyroku złożył powód, zarzucając naruszenie prawa materialnego - art. 23 ust. 2, 4 i 6 ustawy o promocji zatrudnienia, art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz.U. z 1998 r. nr 91, poz. 575 ze zm.) oraz art. 2 i 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez przyjęcie, że marszałek województwa uprawniony jest do rozszerzenia składu wojewódzkiej rady zatrudnienia w trakcie trwania jej kadencji oraz art. 69 pkt. 1 i art. 38, art. 8, art. 69 pkt 2 i art. 45 § 1 k.p., a także naruszenie prawa procesowego - art. 227, 230, 233 § 1 k.p.c. oraz błąd w ustaleniach faktycznych, przez przyjęcie, że rozszerzenia składu Wojewódzkiej Rady zatrudniania w trakcie trwania kadencji nie miało wpływu na wydanie opinii odnośnie odwołania powoda.

Wyrokiem zaskarżonym rozpoznawaną skargą kasacyjną Sąd Okręgowy w L.: (I) zmienił wyrok SR w punkcie I i II w ten sposób, że zasądził od Wojewódzkiego Urzędu Pracy w L. na rzecz J. G. 18.855 zł z ustawowymi odsetkami od 7 maja 2008 r. oraz 1.800 zł tytułem kosztów procesu za I instancję; (II) w pozostałej części apelację oddalił; (III) zasądził od Wojewódzkiego Urzędu Pracy w L. na rzecz powoda 930 zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy nie podzielił przyjętej przez Sąd pierwszej instancji oceny prawidłowości dokonanego odwołania. Sąd przypomniał, że art. 8 ust. 6 ustawy o promocji zatrudnienia stwierdza stanowczo, że odwołanie następuje „po uzyskaniu opinii”, a więc samo zwrócenie się o zaopiniowanie bez jej uzyskania nie jest wystarczające. Nie jest dopuszczalne stosowanie analogii między zasadami opiniowania przez związki zawodowe zamiaru wypowiedzenia czy też rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, a opiniowaniem przez ustawowy organ

powołany przez osobę równocześnie upoważnioną do dokonywania czynności prawnej odwołania, jak to uczynił Sąd pierwszej instancji. Przed wszystkim opiniowanie przewidziane w art. 38 i art. 52 § 3 k.p. uregulowane jest odmiennie. Przepisy te ustanawiają fakultatywność złożenia zastrzeżeń bądź sprzeciwu i ograniczają ją terminem. Tak więc powoływane przez Sąd Rejonowy orzecznictwo Sądu Najwyższego odnoszące się do zasad przeprowadzania konsultacji ze związkiem zawodowym nie może być stosowane przez analogię do opiniowania odwołania przez taki organ jak wojewódzka rada zatrudnienia. Związki zawodowe są organizacjami tworzonymi przez pracowników i pracodawca nie ma wpływu na ich działanie. Wojewódzka rada zatrudnienia jest natomiast organem opiniodawczo-doradczym marszałka województwa w sprawach polityki rynku pracy (art. 22 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia). W jej skład wchodzi osoby powołane przez marszałka województwa spośród kandydatów zgłoszonych przez organy i organizacje dialogu społecznego i partnerstwa na rynku pracy (art. 23 ust. 2 ustawy). Cytowana ustawa nie przewiduje możliwości rozszerzenia składu rady w trakcie trwania kadencji przez powołanie nowych członków, a zdaniem Sądu jest to w trakcie trwania kadencji niedopuszczalne. Sposób powołania rady decyduje o tym, czy jest to w istocie organ o którym mowa w art. 22 ust. 2 ustawy o promocji zatrudnienia. W tej sytuacji, uzupełnienie składu Wojewódzkiej Rady Zatrudnienia w trakcie trwania kadencji o 11 nowych członków było dokonane z naruszeniem prawa, a więc rada od sierpnia 2007 r. nie miała cech organu ustawowego, bowiem jego skład nie odpowiadał ustawie. Skoro więc wymagana opinia wyrażona została przez organ nieodpowiadający ustawie, to należało uznać, że nie był to organ uprawniony do wyrażenia takiej opinii. W rezultacie odwołanie powoda ze stanowiska, równoznacznie z wypowiedzeniem umowy o pracę, dokonane zostało z naruszeniem przepisów o rozwiązaniu umów o pracę w tym trybie. Z tych względów Sąd drugiej instancji uznał za zasadne żądanie powoda zasądzenia odszkodowania na podstawie art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 47¹ k.p.

W skardze kasacyjnej pozwany zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w części dotyczącej pkt I i pkt III. Skarżący zarzucił naruszenie prawa materialnego przez: (-) błędną wykładnię art. 23 ust. 2,4,5 i 6 ustawy o promocji zatrudnienia, przez przyjęcie, że ustawa nie przewiduje możliwości rozszerzenia składu wojewódzkiej

rady zatrudnienia w trakcie trwania kadencji przez powołanie nowych członków, a w konsekwencji przyjęcie, że wojewódzka rada zatrudnienia od sierpnia 2007 r. nie jest organem w rozumieniu art. 22 ust.2 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy; (-) błędną wykładnię art. 23 ust. 6 ustawy o promocji zatrudnienia oraz § 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 6 października 2004 r., przez przyjęcie, że kadencyjność wojewódzkiej rady zatrudnienia oraz pozbawienie nowopowołanych członków rady, wskutek uzupełnienia składu rady w trakcie kadencji, czynnego i biernego prawa udziału w wyborze przewodniczącego i wiceprzewodniczącego rady, decydują o niedopuszczalności poszerzenia składu wojewódzkiej rady zatrudnienia w trakcie trwania kadencji; (-) błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 69 k.p. w związku z art. 45 § 1 k.p. oraz art. 8 ust. 6 w związku z art. 22 ust. 5 pkt 7 ustawy o promocji zatrudnienia, przez przyjęcie, że odwołanie powoda ze stanowiska dokonane zostało z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, gdyż opinia w sprawie odwołania powoda wyrażona została przez organ, który w świetle ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy nie miał cech organu ustawowego, bowiem jego skład nie odpowiadał ustawie, co skutkowało zasądzeniem na rzecz powoda na podstawie art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 47¹ k.p. odszkodowania.

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zaskarżonej części i jego zmianę w tym zakresie przez oddalenie w tej części apelacji powoda, a ewentualnie o uchylenie tego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd drugiej instancji, a także rozstrzygnięcie w każdym przypadku o kosztach procesu, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych, za wszystkie instancje.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie kasacyjne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozwiązanie sporu, w związku z którym została wniesiona rozpoznawana skarga kasacyjna, wymaga rozpatrzenia kwestii znaczenia nieprawidłowości

funkcjonowania organów uprawnionych do opiniowania odwołania pracownika ze stanowiska na zgodność z przepisami rozwiązania przez pracodawcę stosunku pracy w wyniku odwołania. W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy powyższe zagadnienie wyniknęło na gruncie art. 8 ust. 6 zdanie drugie ustawy o promocji zatrudnienia, według którego marszałek województwa odwołuje dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy po uzyskaniu opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia. Przepis ten, w zakresie jego regulacji, uzupełnia treść art. 69 k.p., określającego zasady rozwiązania stosunku pracy z powołania, który stanowi, że jeżeli przepisy oddziału 4 rozdziału I działu drugiego kodeksu pracy nie stanowią inaczej, do stosunku pracy na podstawie powołania stosuje się przepisy dotyczące umowy o pracę na czas nieokreślony, z wyłączeniem przepisów regulujących: 1) tryb postępowania przy rozwiązywaniu umów o pracę, 2) rozpatrywanie sporów ze stosunku pracy w części dotyczącej orzekania: a) o bezskuteczności wypowiedzeń, c) o przywracaniu do pracy. Z przepisów tych wynika, że do rozwiązania stosunku pracy z dyrektorem wojewódzkiego urzędu pracy nie stosuje się ogólnego trybu postępowania przy rozwiązywaniu umów o pracę (w szczególności art. 38 k.p.), jednakże pracodawca zobowiązany jest do uzyskania opinii wojewódzkiej rady zatrudnienia. Poza tym, odwołany ze stanowiska dyrektor wojewódzkiego urzędu pracy, może dochodzić odszkodowania na podstawie przepisów dotyczących rozwiązania umowy o pracę na czas nieokreślony, nie może natomiast domagać się orzeczenia o bezskuteczności wypowiedzenia i o przywróceniu do pracy (Podobnie uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 29 stycznia 2008 r., II PK 147/07; zob. też inne stanowisko Sądu Najwyższego w wyroku z 21 marca 1997 r., I PKN 65/97, uzasadnione jednak argumentami odnoszącymi się do art. 69 k.p., w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2004 r.). Z kolei prawo pracownika odwołanego ze stanowiska do odszkodowania, w przypadku, gdy jak w niniejszej sprawie odwołanie jest równoznaczne z wypowiedzeniem umowy o pracę (art. 70 § 2 k.p.), należy oceniać według art. 45 § 1 k.p., który uzależnia jego uzyskanie od ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę. Art. 45 § 1 k.p. jest jednym z przepisów oddziału 4 rozdziału I działu drugiego kodeksu pracy, zatytułowanego „Uprawnienia pracownika w razie nieuzasadnionego lub

niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę przez pracodawcę”. Ta część kodeksu pracy reguluje więc, jak wynika z jej tytułu i zwłaszcza z treści art. 45 § 1, odpowiedzialność pracodawcy za skutki naruszenia przez niego przepisów o wypowiedzaniu umów (i dokonanie nieuzasadnionego wypowiedzenia). Regulacja ta, jak już wskazano, w zakresie określonym w art. 69 w związku z art. 70 § 2 k.p., ma zastosowanie do odpowiedzialności pracodawcy za skutki odwołania pracownika równoznacznego z wypowiedzeniem z naruszeniem przepisów o odwołaniu. Pracodawca odpowiada więc za naruszenie przepisów o wypowiedzaniu umów o pracę (odwołaniu pracownika), jeśli naruszył je swoim zachowaniem.

Odnosząc powyższe uwagi do sytuacji, w której rozwiązanie stosunku pracy (odwołanie ze stanowiska) jest uzależnione od zasięgnięcia przez pracodawcę opinii wskazanego w przepisach organu lub podmiotu, należy uznać, że pracodawca może odpowiadać jedynie za własne naruszenia przepisów określających tryb zasięgnięcia opinii. W rezultacie nie ponosi on odpowiedzialności za nieprawidłowości funkcjonowania takiego organu lub podmiotu. Taki pogląd jest ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego w odniesieniu do trybu konsultacji zamiaru pracodawcy wypowiedzenia umowy o pracę z zakładową organizacją związkową. Za utrwalony należy uznać pogląd, w myśl którego sąd nie jest uprawniony do badania prawidłowości funkcjonowania i przebiegu wewnętrznych czynności organu związku zawodowego ani przyczyn, którymi kierował się zajmując stanowisko w konkretnej sprawie pracowniczej. Natomiast sąd może badać, czy stanowisko związku zostało wyrażone przez jego właściwy organ (wyrok Sądu Najwyższego z 27 listopada 1975 r., I PRN 37/75, OSNCP 1976, z. 5, poz. 118; teza VII wytycznych Sadu Najwyższego z 19 maja 1978 r., V PZP 6/77, OSNCP 1978, z. 8, poz. 127, wyrok Sądu Najwyższego z 20 listopada 1996 r., I PKN 20/96, OSNP 1997 nr 12, poz. 220; wyrok Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 2001 r., I PKN 386/00). W takim bowiem przypadku uznanie przez pracodawcę za wystarczające wyrażenia stanowiska przez nieuprawniony organ związku i dokonanie na tej podstawie wypowiedzenia umowy o pracę, powoduje, że jego czynność należy ocenić jako niezgodną z art. 38 § 2 i 5 k.p., a tym samym naruszającą art. 45 § 1 k.p. (uzasadnienie wyroku z 20 kwietnia 2001 r., I PKN 386/00).

Powyższe stanowisko znajduje, w ocenie Sądu Najwyższego w obecnym

składzie, zastosowanie także do sytuacji, w której, jak w rozpoznawanej sprawie, podmiot działający w imieniu pracodawcy, jest zobowiązany do uzyskania przed odwołaniem pracownika ze stanowiska opinii organu innego niż organ związku zawodowego. Nie może on ponosić odpowiedzialności za nieprawidłowości funkcjonowania tego organu, w tym np. za jego niezgodny z przepisami skład. Z tego względu kwestia ta nie ma znaczenia w procesie, którego przedmiotem jest ustalenie, czy pracodawca wypełnił obowiązki związane z rozwiązaniem stosunku pracy. Zdaniem Sądu Najwyższego zasada ta dotyczy także szczególnej sytuacji, jaka występuje w niniejszej sprawie, w której skład organu opiniującego odwołanie zamiar odwołania pracownika ze stanowiska jest ustalany przez podmiot działający w imieniu pracodawcy rozwiązującego stosunek pracy. O naruszeniu obowiązków wynikających z przepisów o rozwiązaniu stosunku pracy (w niniejszej sprawie z art. 8 ust. 6 zdanie drugie ustawy o promocji zatrudnienia w związku z art. 45 § 1 i w związku z art. 69 i art. 70 § 2 k.p.) można by mówić jedynie wówczas, gdyby ustalono, że zmiany składu organu opiniującego zostały dokonane w celu uzyskania opinii o określonej treści. W takiej sytuacji nie można by bowiem, z oczywistych względów, mówić o wypełnieniu obowiązku zasięgnięcia opinii. W podstawie faktycznej zaskarżonego orzeczenia takiego ustalenia jednak nie przyjęto. Wobec tego uwzględnienie apelacji w zakresie określonym w zaskarżonym wyroku było bezzasadne.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., a o kosztach postępowania kasacyjnego - na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w związku z 398²¹ k.p.c.

/tp/